

Číslo 1.
3. januara.

Womhaj Bóh!

Četnik 14.
1904.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Ssmolerjez knihcizšczerńi w Budyščinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Nowe lěto.

Jan. 4, 34—38.

Šnada a měr stej to najwysšsše, šchtož móža šebi kšchesczijenjo pschecž pšchi spoczatku noweho lěta. Šnada je we Wumozniku a měr we wujednanju. Jesuša wam dženska pschecu, so by dlěje a bóle rostł we waschich wutrobach. Na dnju noweho lěta bu wobřěsany a je mjeno Jesuž dostał a wón wostanje tón šamny do wschije wěcznosće. Jako Šbóžnika je jeho hodowny jandžel pschepowjedal. Šbóžny chze lud čzinič wot jeho hrěchow. Jesuž pokasuje nam pucž k šbóžnosći a pomha nam po nim šhodzicž. Wšmi jeho sa wodžerja a pomoznika, potom tam dóndžesch k wotwřnjenemu kónzej. Duž šstupmy do noweho lěta š tej proštwu: „Jesu, přjedy dži!“ Potom budže našch pucž psches nowe lěto pucž 1. wot Boha; 2. š Bohom a 3. k Bohu po Šbóžnikowym pschikładže w tekšce.

Jesu, přjedy dži!

1. Našch pucž wot Boha. Pšchi rozpucžu štejmy pšchi spoczatku noweho lěta. Duž praschey šo pruhajo: Š wotkel pschindžesch? Wěczny Bóh je nowe lěto pschewjedł a nam jo docžakacž dał. Wón je naš k šwojej podobnosći štworil. Špominaj na to w nowym lěcže, šo šy wot Boha. A pschede wschěm kšchesczijan nejšy škam wot šo, ale jenož psches Božu šnadu w Šhryštušu. Špěwaj jako kšchesczijan: Jesu, přjedy dži! a nawuřń wot njeho w tekšce, kał běšche jeho jědž, šo by čzinił wolu tego, kiž jeho poškal je. Šy šy wot Boha, š nowa

narodženy psches Šhryštuša k jeho džěscžu, nješapomń to ženje w nowym lěcže, wošebje niz w špřtowanjach tego šwěta a we wabjenjach twojeho čžeta. Njethodž po šwojej wutrobje, ale sa šwojim Šnjelom. Šy šy wot Boha, duž je Bóh knjes twojeho žiwjenja a ty dšrbiš jeho pošluchacž. Šchtož šebi Bóh wot tebjě žada, tebi šcht. 34 praji. W pošluchnosći pschecziwo Bohu je Jesuž tebi přjedy šchol; w pošluchnosći sa nim dži. Š džělu je Bóh; tebjě powołał, niz k prošdnemu šhodženju a šwětnemu wješelu; duž špěwaj a džěłaj. Kaž šo lěto se šwjatym dnjom, kaž šo kóždy tšdžeń š njedželu šapoczina, tał prošch najpřjedy wo Bože žohnowanje. A potom džěłaj w šwěrnosći, pschetož šwěrnemu da šo Bóh radžicž. Šlej, kał běšche Jesušowe žiwjenje žiwjenje pošneho džěła, ale w modlenju. Šhodž sa nim a šhož w nowym lěcže

2. š Bohom. W čzejej ruzy štejšch ty nětko? šo praschey pšchi spoczatku noweho lěta. Nawuřń: Bóh škam knještwo wodži a hdyž wón tež š tobu wschitko čzini, kaž wón chze, hušto čziscže hinał, hacž šebi ty myšlesche. Njeczń šebi škam šwoje wotmyšljenja po šwojej myšli, ale dži sa Jesušom a dži š Bohom, wošebje w nowym lěcže. Někotry rjeknje, šo š Bohom dže a šo š tym šjeba. Někotry ma Boha kóžde ranje we rcže: To daj Bóh! Ale to ma tola jenož tehdom wažnosć, hdyž š modłazej wutrobu tał rjeknjesch a tež dale na to myšlišch a po tym čzinišch. Njěšpěwaj jenož dženska: Jesu, přjedy dži! ale šhodž psches žyle lěto š Bohom, šo šebi pšchi kóždej krocželi na njeho myšlišch, šo našch jeho šwoje

žive dny psched woczomaj a we wutrobje. To njewuczini, so wo Bosh a i Bohom rēcizimy, ale to wuczini, hacz my Božu wolu czinimy. Nawukn to wot Jesuša!

Šhto pať šebi Bóh wote mnje žada? Čžin šwoje džělo w twojim stawje a powolanju a šluž Bohu na tym měscze, kotrež je tebi pschipoľasal. We wschěm pať štožuj šo po Božim šlowje a nawukn ščěrpliwje čžafacž na jeho hodžinu. Džělasch-li i Bohom, potom tež twoje džělo podarmo njebudže. Na wušnyw pschiindu žně, jeno čžafaj (šht. 36). Šsnano njewidžišch wuspěch šwojeho džěla a tola šu žně blisko. Wone ša naš pschiindu je šmjercžu. Šhto nam pschinježu? Starajimy šo ša to, šo je naš žiwjeňski pucž

3. pucž k Bohu. Něotre lěto šmy hižo nastupili, my šo nadžijachmy, šo budžemy šo polěpschicž a tola šmy čži stari woštali. Šodobnje budže pschi našchey šmjercži. Šajžyž šo wot stareho lěta džělimy, tajžy do noweho šastupimy. A šajkaž šo dušcha wot tuteho žiwjenja džěli, šajka wona do tamneho žiwjenja šastupi, šajka woštanje do wěcznosče. Še šmjercžu wschitko k kónzei njeje, kaž čžaf kónž lěta k kónzei njeje.

Šwět šebje a naš šjeba. Bóh pať nam wěrnoscž praji w šwojim šlowje a naš wuczni: šemške žiwjenje w šmjercži šastanje. Wschitke šemške wješele, wscha šwětna žadosčž naš potom wjazy šwješelicž njemóže, wschitkón wopacžny trošcht rošběhnje. Ty pať woštanješch; twoja dušcha je nješmjertna, dokelž je wot Boha pschischla. Šo šmjercži šudjenje na tebje čžafa. A potom šo žně šapocžnu.

Mšdu wot teho Šnješa doštanu jenož čži wotrocžny (36), kiž šu šwěru džěłali ša teho Šnješa. Duž džěłaj nětko a budž šwěrnny w šlužbje teho Šnješa. Wěczne žiwjenje lubi Bóh tym, kiž šu jako wušnywarjo a žnjeňzarjo w jeho šlužbje džěłali. A Bohu, k towarštwu i Bohom nětk a k šbóžnosčži pola Boha junu šy tež ty powołany. Šošlušchnosčž je pucž k njebješkej kónze. — Šhodž w tym ša Jesušom na pucžu wot Boha, i Bohom a k Bohu. Dži ša Jesušom na šemi psches tyšchnosče, w ščěrpliwoscži, ke kónze. Dži ša Jesušom k njebješam a junu do njebješ nuts. Šamjeň.

Na nowe lěto.

Luf. 2, 21.

A jako šo wóšom dujow dopjelješche, bě jeho mjeno narjetnjene Jesuš.

Mi do wutroby šapišane
Še mjeno, to najkrašnišche;
Še nješbože wscho šwuliwane
Tu na mnje, w nim mam wješele;
Tak hušto hacž šo Jesuš šhwali,
Dha tež wscho horjo šo mi šdali.

We tebi njebješam mam, Jesu,
Mi twoje mjeno šbóžnosčž je;
We šwětnym hoľku šy, o Jesu,
Mi hrodžiščezšo najšylnišche.
Še Jesuš jenož moja radosčž,
Šo šwětnych šubľach nimam žadosčž.

Šchi jeho mjenje šahorjena
Še moja žyła wutroba;
Š nim je mi k njebju wotewřena
Čžěr, na kotrež dom šhwatam ja.

O wjele lěpje hacž měd hubi
Mój Šbóžnik Jesuš šo mi lubi.

Šhto bych wschaf mohł ja rjeňšche prajicž.
Hacž mjeno mojom' Šbóžnika?
Šdyž wołam šo, wě horjo šajicž,
A padnu, šaf' mi wupomha.
Wón je mi jenož jeň'čžka radosčž
A woštanje mi jeň'čžka žadosčž.

Ša wěscze wěm, mój Jesuš budže
Mi woštacž mój Bóh a mój Šnješ;
Hacž šwět tež šapřeje jom' wschudže,
Wón tola mój Bóh je a Šnješ;
Wón budže dobre do mnje plodžicž
A i hnady k šbóžnosčži mje wodžicž.

Šurij M. Žitawski.

Nješhub žadyn džěň.

Šeršišta bajka powjeda, šo něhdy muž, pschi morju šhodžo, šaschčžik drohich šamjenjow namaka. Dokelž jich wážnosčž njesnašelche, wša wón jedyn po druhim a mjetasche i nimi ša ptakami, kiž wysche žolmow lětachu. Šenož jedyn tych šamješchcow šobu dom pschinješe. Tam jon jeho šušod, kiž bě škótnik, wošlada a chžyšche jemu wjele pjenješ ša njón dacž, a šjewi jemu, šajku wážnosčž šamjeň ma. Duž štroži šo tamny a džěšche šrudny: „Šhto šym ja hlupy čžlowjek tola čžinił!“ Drohe šamjenje je mi Bóh dał namafacž a ja je přecž šmjetač do morja! Šajke bohatštwo je mi Bóh dacž chžyl, ja pať běch šlepy a šym šwoje šbože rošteptal!“ Wón plakašche jara, ale to jemu ničšo nje-pomhašche. —

Mój luby bratišje, moja luba šotra! tón šaschčžik i drohimi šamjenjemi je lube nowe lěto še šwojimi hnadnyimi dnjemi. Šhto dha chžyšch i tym nowym šaschčžikom čžinicž? Njedaj žadyn džěň šhubjenty byčž ša čžaf a wěcznosčž.

Š. Š.

Pschi nastupje nowolěta.

Dha wšmi wschaf mojej ruzny
A wjedž mje šam,
Šo k šbóžnom' kónzei dužny
Čže wošladam.

Ššamlutki nočžu šhodžicž,
Miz krocželku;
Ty chžyl mje lubje wodžicž
Ššchěz' ša tobu.

Mječh twoja ruša mila
Mje šapšchimnje,
Dha moja dušcha čžila
Tež womjeltnje.

Daj wotpocžowacž w Tebi
Mje šhudžinku;
Tež w čžěmnych nožach Tebi
Ššo dowěrju.

Hacž wschehomóž šo twoja
Tež potaji,
Dha tola noha moja
Dže k šbóžnosčži.

Dha wsmi wšhaf mojej ruzh
 A wjedź mje sam,
 So t sbožnom' kónzej dužy
 Čže wobladam.

S. M. Žitawski.

Bóh powyšcha ponižnych a poniža hordnych.

Žunu pschindže kžžor Khorla Toksty, kiž mnicha Notkera jeho wědomosće a pobožnosće dla wyškoto čžesćesche, do St. Gallena w Schwajzarstkej a wosta tam tsi dny dolho w klóschtrje. Mjes kžžorskim bšche tež wyškoti knjes, mjenje wučženy hacž hordny muž. Tón naduwawšchi žo Notkera woprašča: „Hdyž žy ty najbóle wučženy muž w kžžorstwje, dha mi praj, šhto dha čžini nětko Bóh w njebjěch?“ Mnich wotmolwi ponižnje: „Šhtož Bóh kóždy čžaf čžini, to tež nětko čžini: wón powyšcha ponižnych a poniža hordnych.“ Žako na to kžžor wotžal čžehnišče, padže hordžak pod wrotami s kónja a frani žo jara. W tym pšna Božu ruku a prosčesche tamneho, so by jemu wodał.

Hnadu, mēr a sbože smějesch w nowym lěče, šaprašch-li žebi tole žlowo wo ponižnych a hordnych do wutroby.

S. Ž.

Modlitwy na nowe lěto.

Wšchón spoczatk a tež džělo wšcho
 Njech w twojim mjenje stanje žo;
 O Jesu, žohnuj dale naš,
 Hacž njekónja žo hnadny čžaf.

* * *

Na nowe lěto nowe' hnadny doječ,
 A wšchēm dobrym skutkam wježelosčž;
 Sa nowu nusu, špytowanje
 Spožčž nowy trošcht a směrwanje;
 Wježž'lym dušcham nowu žiwčnosčž daj,
 Wšchitkim špróžnym pomoznika štaj!
 Kiž wostanu, daj kžhroblosčž rycžerja,
 Kiž wotjal pónžža, kónnu žiwjenja;
 To, luby Wótcže, našcha próštwa je
 We Kžhrysta mjenje dženkža na Tebje!

S. M. Žitawski.

Ja s njebjěš dele pschikhadžam.

(Sapšdženy woczisčž dla pobrachowanja mštna.)

Hodownička bšche žo pschibližila a Dr. Luther žedžesche pschi žwojim pišanskim blidže, žwoje hodowne přėdowanje študowawšchi. Žako bčchu tak jeho wěrjaze myšle do potajnstwa Jesuškoweho naroda ponórzene, žo njejabzy durje wotewriču, knjeni Khatržina, jeho mandželska, dó jstwy pohlada a s wobožnym hložom rjekny: „Knjes doktor tu žedži a njewidži ani nježlyšchi, tak žanž w kolebzy płacže a wola, so mohl žo kamjeit žmilicž. Ža a čžeta mamoj džě tola dženkža pschihoty t lubemu žwjedženjej čžinicž; duž mohl knjes doktor tež ras wot študowanškeho blida ke kolebzy dóncž a wbohe džěčžo t mērej špėwacž.“

Swaha a s wježelym woblicžom, wutrobu polnych žwjatych myšlow wo Božim džěsčžu a jandželu a njebjěskim wójštu, doktor stany a žydom žo t žwojeho hólčžatka kolebzy, a jako čžyšche šwucžene Susanna špėwacž, pohnuwa jeho takt kolebanja t nowemu hložej, a t nowemu hložej namakaju žo tež nowe žlowa a s jeho hubow klicž: „Ža s njebjěš dele pschikhadžam, tež dobre nowiny ja mam; wšcho dobre čžžu wam powjedacž a wo tym takle špėwacž“ atd.

Doktor je tón nowy kžčrlušch pošdžischo napišal a jón žwojej Khatržinje t nowemu lětu s žytharu pschedšpėwal; teho dla šbóncža žo pošlednja šchtucžka: „Nětk, moja dušcha, Boha kžwal, so je nam žwojoh' žyna dal! Čži jandželjo nam t wježelu to nowe lěto špėwaju.“

Tónle kžčrlušch wukhadžesche hižom w přėnich wudawčach Lutheroweho špėwnika pod napišmom: „Džěčžy špėw, s druheho stawa žwjateho Lukascha wucžehnjeny psches Dr. Marcžina Luthera“.

Hdyž Dr. Luther pošdžischo je žwojej žwójbu Božodžěčžowy wječžor žwječžesche, wón přėnje žydom šchtucžki tuteho kžčrlušcha wot wožoby, jako jandžel šdrasčženeje, špėwacž da; a čži drusy, wožebje jeho džěčži, postrowiču jeho potom s wožmej šchtucžku: „Budž powitany, kražny hólčž!“ a je žlėdowazyymi.

Podobnje klicžny hodowny kžčrlušch: „S tych njebjěš žyła jandželska“ je škrótschenje tamneho šažniškeho kžčrlušcha a wot Dr. Luthera w pošlednich lětach žwojeho žiwjenja jako pošledni kžčrlušch pšnjeny.

Žemu drohemu mužej Božemu bšche tón Knjes kžwalazu wutrobu a kžčrlušchowy rót hacž do šbóžneho šbóncženja wobarnowal; teho dla wobšamny wón tónle žwój pošledni kžčrlušch s tymi žlowami: „Šsmny ščžerpni, šradni w kóždy čžaf!“

F.

Hodowny kžčrlušch.

(Sapšdženy woczisčž.)

O male Bethlehem, praj wšhaf,
 So wšchčžer' tebe kžwali tak?
 Ty bšche Knjesej špodobne,
 Duž wšchitkón žwět tež čžesčži čže.

Ach, hrody tebe njepyšcha
 A psched Bohom žo njehordža;
 Na twojich horach nam'faja
 Šso jeno wozzy, jehnjatka.

Tu šberasche we čžichošči
 Kuth žebi kłožy na poli;
 S tym žwoju macžer' šwježel
 A we wšchej nusy našyčži.

Na plodow polnym šahonje
 Tam Boaž polny žmilnosčže
 Šad wbohej kžhudej poškicža,
 A čžomž' wutroba joh' pohnuwa.

Žow Dawit šadło pašesche,
 Na žwojej haršje hrajesche,
 So w Bethlehemsčich šahonach
 Bóh kžwali žo we kžčrlušchach.

Bóh je čže s hnadny pschekražnił
 A wšche druhich powyščil;
 Nětk žy ty —, mšto najmjenšche,
 Psches Kžhrysta narod najwjetšche.

O Bethlehem, nětk psches tebe
 Šaf' wotantžene Eden je!
 To jandželjo nam špėwaja,
 Duž s nimi wšchón žwět šawyška:

Budź tebi częściej, dżak, chwaleńje,
O Wótce, do wschej' węcnoścje,
So w Bethlehemje dosta fo
Nam twoje lube dżeczatko!"

S. Żitawski.

Jan Paskal

bě byn khudeje wudowy, kotraž fwoje dżeczki w bojosćzi a napominanju k Bohu woczahny a tež do Janoweje wutrobny a dusche tajke myśle sasczějowasche, so tónkamy fwojeho Ebožnika wysche wscheho wažesche a bóle lubowasche, dnyli wschitko na fhwěcze.

Luby hólczej shtowa tež fwojej maczeri wjele radoścje pšes pobožnosć a pilnosć. W shtyrnatym lěcze bu do wučby daty, hdžež nohajzy, rukajzy atd. dżelacz wuknjescche; tež tudy wón spěšne troczele do předka czinjescche; pšetož bohadowosć czěri nař k pilnosćzi. Wjele lět dżelascche w městaczkju, hdžež bě rodženy, so by fwoju macz podpjerał. Ale bóřny potrjechi jeho wulka frudoba: jeho lubowana macz shtori a — wumrje! — Nětk dżescche wón do Parisa, myšlivoschi, so bóřny dżelo namaka, ale wschudže jeho wotpokasachu; so pak njeby hloda wumrjel, požčzi febi wot jeneho bura schěšnał a dżescche khwilku, duž wuhlada pšed fobu ležo papjeru w podobje lista, wón ju sběhnje, — a kał fo dżiwascche, hdnyž bě to list bjes napiřma — wón woczini a nutskach bě 500toleřska papjera! — Róždy móže myšlicz, kał naschemu Janej bě; přenje pomyšlenje wschał bě, so je tele pjenjesy něchtó shtubil a so ma fo prawy wobšedžer tychkamych pytač — do myšlow jemu njepadže, so by wón kam te pjenjesy shtowal. — Dom pšchisched-šchi wopyta jeneho fwojich snatych a fo jeho woprascha, kał ma fo to wosjewicz, hdnyž chze jedny namakanu wěz sašo prawemu wobšedžerjej dacz. — „Ešy wjele namakal?“, woprascha fo Jurij; „to dže je kraņnje, dha je twojej nusy na mějcze wotpomhane.“ Paskal pokasa Juriej namakanu papjeru.

„Ty mašch žadne sbože!“ rjekny samjedžerški towaršch; „ja bym pšchewědcženy, so je tón, kotryž je tele pjenjesy shtubil, bohaty muž a jemu 500 toleř mjenje ničzo njewadži.“ —

Paskal i hlouwu satschafny. — „Ale shtó wě, hacz Bóh to czinił njeje, so by twojej nusy wotpomhał; wschał tež je lěpje, so ty něscho khudym wotedašch — njechajch-li wschitko shtowacz — dnyli bohatemu lichownikej.“

Paskal posasta pšchi tał lubosnje klincžazych fłowach, tola sa- wjesč fo njeda, ale dżescche: „...ně, njeschowam ani pjenježka, shtož mi nješluscha!“

„Twoja prawdosć mjesuje na wrótnosć, bratije! shtowaj tola i najmjenšcha něscho, druge daj sa khudny!“

Paskal pak i hlouwu wijo fo wot tajkeho towaršcha poda runy pucz do czisčezernje, so by tam fwoje namakanje wosjewil, ale durje běchu juž samnjene, dokelž bě wječor w 6 hodž. — Erudny dżescche domoj; dolho pak njetrajesche, pšchindže mały hólczej, so by wo tón wčžera požčženy schěšnał prořny, dokelž chze nan něscho kupicz.

Paskal njemějesche ani 2 šlěbornaj a dyrbjescche 20 dacz.

Spytowanje fo móžnje na njeho walesche, haj hišcže móž- nišcho dnyli předy, hdnyž jeho pšcheczel tał samjedžeršy rěčesche. „Scho dha to dale wo to, hdnyž wot namakanych pjenjes twój dołh saplaczišch?“ schukotajsche jemu spytował do wschow. Tola rucze dopomni fo Jan lěpscheho: na fwojej koleni padnywschi fo horzo modlesche, so chzyl Bóh jeho w tajkim spytowanju požnlicz! Wón tež potom czische wukny, hólzej šlubiwšchi, so jutije požčženy schěšnał sašo da. —

Dajmy Paskalej czische spacz a hladajmy mjes tym sa drugej fwojbu!
(Pšchichodnje ščoncženje.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Strowimy wutrobnje naschich lubnych czitarjow k nowemu lětu se štarym strowjenjom naschich lopjenow: „Bomhaj Bóh Wan!“ A wsnicze teho stareho pšcheczela naschich fěrbskich domow i tej famej radošču horje, hdnyž chze wam waschu wutrobu natwaricz w bčdženju fhwěta. K temu pšchisamknjemy nadžiju, so nasche „Bomhaj Bóh“ tež nowych pšcheczelow dobudže w nowym lěcze. Sa khudnyh a hubjnych fmy tež šwólnimi, czisla darmo dacz, hdnyž woni tajke fwoje žadanje fwojemu knjesej duchownemu shtowja.

— Szerbška protyka „Pšchedženak“ je fo fobustawam Maczizy rošelala. Wona je sašo jara fajimawje spiřana. Wona dawo sapisť hermantow a wikow kaž tež fermuschow. Njane a fajimawe powjedańcška a rošlad w naschim čařu, wošebje tež i dżiwanjom na nasche fěrbske wobštejnoścje, tam naschi Szerbja namakaja. „Pšchedženak“ je potrjebnosć sa nasche fěrbske domy. Žana druha protyka fo i njej runacz njemóže. Shtóž febi ju hišcže wobstarał njeje, njech fo njekomdži, dokelž nowe lěto fo sapocznje. Szerbška protyka je dostacz we wudawařni Serbskich Nowin kaž tež w pšchedawařnjach S. N. w mějcze a na wřach.

— Knjes žyrtwinski wučer Łódnj we Łupoj chzysche fo, kaž w fwojim čařu piřachmy, jako wučer do Draždžan pšcheshdlicz. Nětko pak šlyšchimy, so je fo rošbudžil, we Łupoj wostacz, a to je jara šwjekełaze. Dale pak je fo tšeczi wučer w Katezach, knjes Handrik, sa wučerja do Gommerna pola Draždžan wušwolil. To fo přecz njehodži, so fu w tamnych stronach dołhody wučer- rijow wjele wjetšche, hacz pola nař. Duž wschał budža fo tež nasche schulke wořady po něčim rošbudžicz, dołhody powyschecz. Šewal je strach, so wučerjo do tajkich sastojńštwow, hdžež fu lěpsche dołhody, fo pšcheshdlija.

— Hdnyž fo wopravdže nětko jaņnje wupokaže, so je něčzišchi franžowski hejtman Deyfus žyle njewinowaty, je wón wopravdže wobžarowacz, hdnyž na to spominamy, kałke czwile je wón we fwojim čařu na czertowštej kupje pšcheczeřpicz dyrbjal. Jeho njewina budže fo i teho pječa wupokasacz, so fu jeho njepšcheczeljo džen wotpóšlanja jeneho telegrama falschowali. W tym telegramje němsti wojerški wyschť italskemu shtewi, so fo nadžija, wot agenty, kotryž jemu powjesčze wobstara, bóřny shtonicz, kał budže Franžow- ška pšchi wudyrjenju wójny fwoje wójsko po železnicy k mjesam dowjesč. Džen wotpóšlanja tehole telegrama mějesche wošebitu wažnosć a bu wot wyschta Henryja na mēř 1894 postajeny. Ščóržba praji, so je Deyfus w generalnym štabje wschě powjesčze wo železnických postajenjach hromadžil. To k Deyfusowemu sa- šudženju wjedžesche. Nětko je fo wupokasalo, so džen telegrama do měřaza haprleje 1895 pada. Tehdom dže bēšche pak Deyfus hžjom sašudženy a w jasťwje šedžesche.

Dalšche dobrowólne dary sa wbohe armeniske šhrotj.

Pšes knjesa duchowneho Tyscherja:

L. w S.	2 hr. — np.
L. w B.	2 " — "

hromadže 4 hr. — np.

W mjenje wobohich šhrotow wutrobnj dżak

Gólcž, redaktor.

„Bomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pšch- dawawńjach „Serb. Nowin“ na wřach a w Budyschinje dostacz. Na shtwórč lěta placzi wón 40 np., jentliwe czisla fo sa 4 np. pšchedawaju.